

H. Skref. Svan-tryck
F. A.

Skönhetens Gudinna,

eller

Niksdagsmannen

och

Den wackra Dalkullan.

STOCKHOLM, 1834,
Tryckt hos Jon Ad. Wallén.

Rart blickade den nyss uppgående solen på Huswudstadens torg och gator. I ett gladt hvimmel såg man redan gående och åkande, köpande och säljande, och den slitige medborgaren, höljid af swett, sträfswande för sin och sin familjs bergning. Då steg Grefwe Rudolph von Q*** ut genom Palatsets port och såg sig med förnöjda blickar ikring. Uppfostrad på sin mors, Enke-Grefwinnan von Q*** Landegendom, emotsåg han med förtjusning den dag, då han som Caput för familjen skulle få resa till Huswudstaden wid det tillstundade Riksmötet. Beledsagad af sin mors och systers lyckönskningar och wälsignelser, anträdde den unga Grefwen sin resa och anlände sent en afton till det efterlångtade målet. Månan stod högt på himmelen och förslaprade med sin glans alla de omgifwande föremålen, då wår resande passerade Norrtullsgatan. Allt war tyst och stilla, och endast här och där såg man ännu ett ljus framskymta i den fredliga boningen. Och mången nattwandrare mötte dem, som med mindre säkra steg skyndade till hemmet. I den unga Grefwens själ uppsteg en högtidlig känsla för allt det sköna som omgaf honom. Han hade behöf att meddela sig åt någon menstlig warelse; och wände sig till Skjutebonden med dessa ord: "Ack! hwad det är gudomligt i afton." — "Ja! nog är det skilnad att föra i kolkwarta mörkret, swarade bonden. Uswäpnad af dessa yttranden, inneslot han sin känsla inom sitt eget bröst — dunkla bilder af den owissa framtiden omswäfwade honom och insweppte hans själ i ett magiskt töcken. Slutet inom sig sjelf och glömmande allt yttre, wakenade Grefwen först ur sin dröa wid Skjutebondens fråga: det är ju här Nådig Grefwe? och förde in i det för honom betingade logis wid Clara, då Grefwen bejakat hans fråga. Med glada blickar stod Grefwe Rudolph i por-

ten och hellsade den fästligt sköna dagen. Främting på orten, war han ännu owis hwilken wäg han skulle taga, då i detsamma en Akademi-kamrat gick honom förbi. Grefwen hostade och blef straxt igenkänd — ljuft war återseendets glädje. Arm i arm passerade de begge wännerna nya bron, och deras förtroliga samtal hindrade Grefwe Rudolph att betrakta den wackra anblicken af Gustaf Adolphs Torg, Nya bron och Slottet, som regelbundet skönt eljest skulle fästnat hans nppmärksamhet. Baron S***, den ifrågavarande wännen, som för dagen war ledig från all tjenstgöring, föreslog, att de skulle tillsammans göra en promenad till Stortorget och bese den wackra Dalkullan. Grefwe Rudolph skrattade åt detta infall; en Skönhet på en mjölkfärta war i hans tanka något så sällsamt, att han trodde sig denna gången wara ett mål för sin wäns gwetel och goda lynn, och glände derföre snart föremålet för deras wandring. Baron S***, som, sedan Akademi-tiden, wistte, att Grefwen icke war känelös för Skönhetens wälde, gladdde sig åt den öfverraskning Grefwen skulle erfaras wid anblicken af detta förtjusande föremål. Nedan war folksamlingen ansenfelig och bestod i det mesta af unga Herrar. Hwad betyder detta? frågade den besöta Grefwen, som nu började tro, att hans wäns uttrande wore grundadt på sanning; och hans nyfikenhet steg till sin höjd, då han med mycken möda kunnat göra sig rum ibland folkmassan, och såg på afstånd en qwintlig warelse i Dalkulldragt stå omkring sig för att skingra det henne beswärande folket. Han försökte att göra sig rum för att komma närmare. Men det war omöjligt. Baronen föreslog att gå en annan wäg, men nya swärigheter tycktes äro möta dem. På en gång skingrade sig folkmassan och ett ungdomlikt skönt, sinbildadt ansigte strålade emot den hänröta Grefwen, hwilken alldeles förlorade sig i hennes öfskådande. Stum, oförmögen att utträ ett enda ord, liknade han en bildstod. Baronen betraktade honom småleende, under det att Grefwens lugn och ungdomsglädje flydde förjande sin wäg. Sådan är Skönhetens allmagt.

"Rudolph," sade Baronen och skakade honom sagta för att återväcka honom till sansning, "kom och följ mig." — Grefwen såg på honom stirrande; samma tjusande föremål visade sig åter för hans blickar. En glad, sorglös ofskuld hvilade i hennes känslofulla blå öga, och hon tycktes nu lugnare kunna blicka i kring sig och b'ef warje Grefwens wackra, manliga gestalt. Hennes blick dröjde länge på de begge wännerna, och Grefwen utropade utom sig: "ack! hon skulle kunna pryda en Thron" — ja, jag will och jag måste förhjelpa henne ur detta nestliga tillstånd; banade sig i detsamma wäg fram och frågade i en mild ton: huru heter du mitt wackra barn — under det att Baronen länge samt följde honom. Flickan såg på honom leende och utan den minsta förlägenhet, likwäl utan att beswara hans fråga, hwilken Grefwen åter upprewade. Svarföre will du weta det? frågade hon med en wälljudande stämma, ehuru med en provinssiisk dialekt, "för det att du är skön," swarade Grefwen, "för det att jag will tala wid dig och förbättra ditt öde, förskaffa dig rang och anseende samt göra din lefnad lugn och lycklig." "Du ser så ärlig och beskedlig ut, att jag gerna will tro dig hwad du säger," sade flickan. Om du nu will taga hästen i bertslet och hjelpa mig öfwer torget ned till Swartmangatan, så har du gjort mig en stor tjenst, ty jag kan intet komma undan för folket. Grefwen war just i begrepp att uppfylla des önskan, då Baronen höll hans arm tillbaka och utropade: "Rudolph, hwad tänker du på?" I detsamma kom en annan Dalkulla af ett wresigt utseende, lade några tomma korgar på kärran i det hon sade: är du utfärdig ännu Carin? ja, swarade flickan, tag du i bertslet och led hästen fram. Grefwen wille följa dem, men stod i detsamma framför sin wärdade Lärare, Profeshorn och Riddaren von S***, som med ett gladt "wälfkommen till Stockholm," hälsade den ännu utur all fatning stående Grefwen.

Efter de första höfligheterna och frågorna sade Profeshorn, wändande sig till Grefwen, det är icke utan förundran, som jag i dag och flera dagar warit ett vittne till ett

nästan tygellöst uppförande, till hwilket ett wacker flickansigte här varit wällande. Af en bildad Nation skulle man icke ens kunna tro det vara möjligt, i synnerhet som föremålet för den allmänna beundran är en så obetydlig indi-vid, hwars verkningekrets derigenom hindras, och hon blir urständfatt att utföra sitt kall genom denna orimsliga swaghet. Flera Herrar Officerare kommo nu ifrån Kongl. Slottet och helsade dem. Torget war nu åter tomt, och de sade skämtande: det syns att Gudinnan lemnat sin thron, hwilken Stada, att wi icke äfwen fick lemna henne wår hyllning. Efter en stunds samtal skildes alla åt, och Grefwe Rudolph gick åter tyst wid sin wäns sida.

Jag tror du på allwar blifwit kär, sade Baronen, och i det fallet skulle jag mycket förebrå mig, som varit en orsak dertill, genom det att jag fört dig till ett föremål, som jag trodde dig äga nog styrka att liknöjdt betrakta. "Åt! min wän," swarade Grefwen, "hennes första åsyn har wäckt i min själ sådana känslor, som tydligt säger mig i hwilken belägenhet jag råkat, hennes hjertas egenskaper äro målade i hennes utomordentligt sköna ansigte. Att gifwa dessa egenskaper en finare rigtning och utveckling, will jag besörja. Jag skall sätta henne i pension, hon tycks icke wara mer än 19 a 20 år; endast en kort tid skall man tala om den wackra Dalkullans förändrade öde, och sedan skall hon som min lyckliga maka stråla i Skönhetens och dygdens hela glans."

Är du då alldeles wansinnigt betagen? utropade Baronen S*** med den största förwåntning. Och om jag skulle tro det wara ditt verkliga allwar, så skulle det djupt smärta mig. Hwad skulle din mor och alla dina anförwandter säga derom. Den ädle Grefwe Rudolph von Q***, sin familj och sina samtidas hopp, hwars lysande egenskaper lofwat så många stora samtida handlingar, för hwilken de mäst ansedda hus stå öppna och landets döttrar täfla att winna dess hand. Han skulle förena sitt öde med en simpel

mjölkförrästa, en Dalkulla. O min vän! må jag aldrig få skåda dig i denna förnedring.

Grefve Rudolph war djupt skakad af denna målning, liksom svarade han: "försök icke min vän att lösricka mig ur denna willa, den är ljuf, fast hjertat blöder. Jag känner det, jag måste äga henne eller dö." Åt! tusende gånger förr det sednare, urbrast Baronen, då skulle alla begråta din förlust men icke din wanära; besinna dig min vän, tag din lugna, säkra rådgifware, förnuftet, till hjelp, och jag hoppas, att i morgon finna dig i en bättre sinnesförfattning. Med dessa ord tog Baronen afsked af Grefwen och försvann.

En månads tid förflöt, utan att de begge wännerna sågo hwarandra, annat än i förbigåendet, och då sade Grefwe Rudolphs bleka utseende allt hwad Baronen önskade weta, att hans vän war ett offer för den mäst blinda och olyckliga passion. Grefwen hade flera gånger sedt och talat wid Dalkullan, gjordt denne sitt förslag och derwid fått det enkla sanna swaret: "Du är mycket för god & mig" — jag är desutom förlofwad med Pelle, en rast och dugtig goffe. Grefwen blef ännu mera dystert och sorgsen wid denna underrättelse, och sade Carin: jag är din vän, ingen kan älska dig mera än jag och önska din lycka, låt mig derföre se och tala wid din Pelle. Ingalunda är det omöjligt, swarade Carin, om du will gå till Bergianska Trädgården, så träffar du honom säkert.

Grefwen hade emedlertid skickat sin betjent, den trogne Jakob, för att bedja Pelle komma till sig. Han trodde att detta slags folk, så utan all moralisk bildning, intet skulle kunna hysa någon ädlare känsla, och att det allt för lätt skulle lyckas honom att öfvertala Pelle att öfvergifwa sina anspråk på den wackra Carin; till och med anse sig lycklig, att med en liten summa penningar få denna förlust ersatt och dermed grundlägga sitt eget wälfånd. På detta sätt smickrade Grefwen allt mer och mer sina förhoppningar och

tryckte pilen djupare i sitt hjerta. En regnig och kulen morgon satt Grefwe Rudolph ensam i sitt kabinet, då Jakob inträdde och sade: "Han är här nu, nådig Grefwe. Dalkarlen är här." Grefwen sprang upp, under det att en dödsstyla genomfor hans kropp. Han skulle nu se sin rival, sin lycklige rival!" — och i hwilket olika förhållande till honom. En wis förödmjukande känsla insmög sig, hwilken åter försjodann wid tanken på Carin, hwilken, upphöjd till honom, sjelf skulle med sina behag fördunkla alla som omgaf henne.

Åtföljd af det ljust hwiskande hoppet, gick Grefwen uti salen och fann en lång, wacker yngling. På det friska ansigtet, der hälsans rosor woro målade, kunde man läsa sinnesfrid och lugn, och i de ädla dragen hjertats renhet. Grefwen stod en stund förlägen, men började sedan, stammande, sitt ålliggande: tycker du att min Carin kan passa till din hustru, sade Pelle, och skakade på hufwudet, då tycker du wäl att en Grefwinna kan passa att bli min; kanske du skulle wilja byta med mig? Grefwen blef litet flat wid detta fremodiga uttalande och wisste intet i första ögonblicket hwad han skulle säga. Likwäl fann han, efter en stunds samtal, att kärlek och trohet intet wore främmande för dessa naturmänniskor, och Pelle gaf tydligt sitt misnöje tillkänna, att Carin aldrig fick wara fredad. Då Grefwen, enligt sin plan, tilbjud Pelle penningar, om hon wille afstå Carin, swarade han: jag kan arbeta både för henne och mig, behåll du dina pengar, de kanske intet väcker till åt dig ändå. Grefwen had honom emedlertid tänka på saken och lemna swar framdeles. Ja det blir som det är det, sade Pelle och gick.

Det oupphörliga grubblandet werlade emedlertid på Grefwens hälsa. Owan wid dessa själens beständiga strider, nedsjönk han uti en dyster och swår melankoli. I denna sinnestämning satt han en afton helt ensam, då det sagta klappade på dörren. Jakob war utgången och Grefwen wille intet bli störd i sin enslighet. Han hade insvept sig i denna lufwa willa, som, lil en lindrande balsam, lä-

ter hjertats sår. Men klappandet fortfor så oafbrutt, att Grefwen, mot sin wilja, fann sig nödsakad att öppna, och Baron S*** inträdde.

Jag wiste genom Jakob, hwilken jag mötte på min hitwäg, sade Baronen, att du i arton war hemma; och jag är nu här för att öfvertala dig att göra mig sällskap till maskeraden. Min betjent är där ute och har 2:ne Dominos. I denna drägt är man måst ogenerad, och jag föreställer mig, min bästa Rudolph, huru mycket du skall njuta af ett nöje, som för dig äger alla nyhetens behag.

Grefwen biföll med nöje hans förslag, och de satte sig att förut en stund rätt förtroligt språka.

Nedan skimrade lampornas mängd, och flera masker gingo upp och neder i de rikt eklärerade trapporna, prydda med blomster. En munter musik skallade ifrån de wäl upplysta rummen, då Grefwe Rudolph med sin wän insteg i den af en brokig mängd uppfyllda dansalen. Med en länge saknad glädje åskådade Grefwen den grupp, som omgaf honom. Här såg han Diana med sitt Jägarsällskap, där åter en spåqwinna, hwars fjortel war garnerad med kort och på ryggen bar hon ett större qwantum af samma upplaga. Här mötte honom en ung, tåck Herdinna, som letade sin borttappade hjord, en Nunna, som läste på sitt radband och Gudinnan Flora, som skänkte honom en förgät-mig-er! Baronnen såg med glädje hwad intryck detta nöje gjorde på hans sorgbundna wän, då plötsligt ett ryp undföll Grefwen. Baron studsade, då han fick se en mask, klädd i samma drägt som den wackra Dalkullan, omgifwen af en hel mängd masker. Skall då denna figur, lik en elak Demon, alltid siendligt störa min wäns lugn, utropade Baronnen harmsen och följde mekaniskt efter den till henne ilande Grefwen.

Swartsjukans alla qual bestormade honom; nu äfwen war det werkligen hon? Denna fråga gjorde han tusende gånger sin wän; och om det war hon, i hwilkens sällskap

hade hon då ditkommit? Han beslöt emedlertid att noga efterfölja alla hennes steg, ehuru han ofta af trängseln blef tillbakakuffad. Det var midnatt och oförmodadt stod framför Grefwen en stor och reslig trollkarl, som helt och hållit skilde honom från den person han hela aftonen så troget hade efterföljdt, och med en sträf och stark stämma sade: "Du, som hört smickrets röst — — hör sanningens en gång" — — Han blottade i detsamma en stor spegel och höll den framför Grefwen, som med ett utrop af fasa, nästan sanslös nedföll på en stol.

Trollkarlen var försvunnen och Grefwen nära att förlora förståndet, ett oredigt sorl uppkom i kring honom, då Baron S***, som blifwit uppehållen af några vänner, skyndade dit och fannt sin vän i detta bedröfliga tillstånd. Han lät genast bära ned honom i sina rum, stäckade efter en läkare och tillbringade natten wid hans säng.

Läkaren förklarade sjukdomen för ganska äfventyrlig, bad att han framför allt skulle aktas för sinnesrörelser, och vårdas af en öm och älskad hand. Baronen förklarade för Doktorn svårigheten af allt detta, då han var en främling i Stockholm, och att hans härstädes boende anförwandter wore helt och hållit okända för Baronen. Likväl lofwade han att skriva till Grefwens mor, Enke-Grefwinnan von Q***, underrätta henne om dess sons beklagansvärda tillstånd och bedja henne ofördröjligen resa upp till Stockholm.

Efter att hafva fogat alla dessa anstalter, öfverlemnade Baronen sin vän i den trogne Jakobs och sjukvakterkans vård, med löfte, att sjelf, så ofta möjligt war, vårda och efterse sin vän.

Förfärligt stormade naturen. Stora hwirflar af snö for hwinande fram öfver gatorna, då en reswagn rullade in på gården, och med en smärtsam fråga: huru står här till? inträdde Grefwinnan von Q***, åtföljd af en ung Fröken, i sin sons rum, och fann honom i samma dödliga till-

stånd. Jakob satt bedröfwad wid hans säng och sjukwarteriskan hade inslumrat i ett hörn af rummet. Grefwinnan lemnade sina tårar fritt lopp och ropade: aldrig, aldrig blir han mig återgifwen i blomman af sin nngdom. O! min Rudolph! skall då på detta sätt alla förhoppningar med dig nedstiga i grafwen. Så klagade den olyckliga modren, och dödsblef stod Fröken Elise von Forsting och betraktade den för hennes hjerta så kära ungdomswännen.

Elise war dotter till aslidne Öfwerste-Löjtnant von Forsting. Sin mor hade hon förlorat i den späda ste åldern; äfwen den wärdnadswärda wännen, som ersatte henne modrens förlust, hwilade i grafwen; och wid fadrens död woro alla tillgångar så medtagne genom ofta inträffade olyckor, att intet återstod för den wärnlösa Elisens bergning. Då antog sig en aflägsen slägttinge till Grefwinnan von Q***, att draga försorg om den olyckliga flickan, och tog henne hem i sitt hus i Upsala. Här röntes hon all den hårdhet och förödmjukelse, som en person kan erfara, som endast ertäcker af högmotiga människors wälgörenhet. Alla dessa förenade olyckor och lidelser hade nedstämt Elisens sinne till saktmod och försakelse, förädlat hennes själ och hårdat den mot ödets stormar. Utan att wara skön, hade hon ett behagligt utseende, en fin, wälbildad kropp, som, jemte den mildhet, hwilken låg i hennes karakter, gjorde henne kär för alla, som kände henne.

Åren 1825, 1826, 1827 och 1828 tillbringade Grefwe Rudolph Terminerne i Upsala, och war ofta i det hus Elise bebodde. Wittne till det hårda och obilliga behandlingssätt, hwarför hon ofta war ett offer, beundrade han den himmelska godhet, hwarmed hon fördrog allt detta, och han kände sig med den innerligaste wänskap wara dragen till den flickan, som ödets jernhand redan så hårdt hade fattat, ehuru ännu så ung. Genom Grefwe Rudolphs innerliga deltagande och tröstande umgänge, kände hon sig mången gång lycklig. Jette underligt, att hon med hela sin själ faste sig wid den person, som wisat henne så mycken afkning och upp-

märksamhet. Tacksamhetens ädla känsla alstrade hos henne en mäktigare, som hon först wid Grefvens afresa erfor. I djudet af sin själ dölsjde hon likväl densamma, och ingen fick med en enda blick ofskära hennes hjertas helgedom.

Grefvne Rudolph hade ofta för sin mor omtalat Elise och hennes stilla dygder, hvarföre Grefvinnan nu beslöt, wid sin gendmresa, att taga henne med sig till Stockholm som sällskap wid det bedröfliga wärf hon hade att uppfylla mot sin son. Elise erhöill lätt tillstånd, emedan ingen wille fätra sig emot den rika och mäktiga Grefvinnan. Elises hjerta klappade; hon skulle nu återse den, som war så dyrbar för henne; men ack! hon återsåg honom i dödens armar.

Genom ett besök af Baron S*** blef Grefvinnan underrättad om alla de bedröfliga omständigheter, som angick hennes son. Elise suckade, då hon hörde att han war ett offer för en olycklig kärlek. Ack! hon kände för wäl själf all den smärta som war dermed förenad, och beklagade honom i sitt hjertas innersta. Grefvinnan deremot blef alldeles utom sig, hon kände sin sons beslutsamma och bergfasta karakter, och wiste, att om han eller den ifråga warande personen, wore fastade med andra band, skulle intet återstå henne, för att rädda sin familjs ära.

Lifwad af en hastigt wäckt tanka, fattade hon Elises hand och sade, med höatidligt allwar: "Fröken von Forsting! Ni känner min son och han känner Er. Wägge äro Ni wänner sedan den tid Ni dagligen umgick? Will Ni, så fort omständigheterna det tillåta, wiga er wid honom, och som hans maka sköta, wårda och genom Edra ömma omsorger återfalla honom till lifwet; och hans tacksamma moder skall aldrig glömma, att hon har Er att tacka för hans lif, och det som ännu kärare är än lifwet, hans ära."

Blef som en bild stod Elise, skad af tusende olika känslor wid denna oförmobade framställning af Rudolphs

mor. Urständfatt att swara ett enda ord, kände hon ett egonblick sällheten att tillhöra honom . . . Men skulle hon vara den, som ur hans själ skulle utplåna ett älskadt föremål, och ehuru hon icke kunde gilla hans wal, wille hon åtminstone icke vara den, som skulle stå som en skiljemur emellan honom och sällheten. Elise gjorde således med sitt wanliga saktmod inwändningar, hwilka alla Grefswinnan wärdelade. Ett tycktes emedlertid fästa hennes uppmärksamhet, hon skulle då, utan att sära hennes och grannlagenhetens fordringar, kunna wårda och sköta honom, använda natt och dag till den älskade patientens bästa, och sedan stod det ju äfwen i hennes magt att återskänka honom åt sig sjelf och friheten, om hans lycka det fordrade. Hon lemnade således utan twelan sitt bifall wid Grefswinnans förnyade fråga, och mottog knäböjande den moderliga wälsignelsen.

Baronen steg fram och lyfönskade den unga Bruden, fattade hennes hand och sade: "Ni är min wäns gode Genius och allt skall säkert lyckas Er." Elise gick till Grefswens säng, hon tyckte sig redan hafwa rätt att taga sig en plats wid den, och lyfnade med oro på dess korta och feberaktiga andedragt.

Grefswinnan rådgjorde med Baron ***; hon wille samma dag skrifwa till sin Pastor, att han den påföljande söndagen skulle läsa alla 3 lysningarna för sig gå och sedan skyndsamt begifwa sig till Stockholm, för att på dödsängens wiga grefwen wid hans utfärade Brud.

Grefswinnan fruktade, att Grefwen skulle återkomma till sanering innan allt detta hann att för sig gå. Men Läkaren försäkrade, att förr än 15 dygnet wore ingen brytning att påräkna, kanske äfwen det skulle gå ut till det 21, och att han intet kunde answara, att Grefwen öfwerlefde denna crisis. Sorgligt weplade på Elisets bröllopsdag hysmens blommor med dödens fasor. Grefswinnan swarade på sin sons wagnar, och nu war Elisets öde förenat med den person hon hade kärast i werlden. Hon nedlutade sitt tår-

fulla öga mot sin Brudgummes kalla panna och ryfste tillbaka med smärta; hon tyckte att döden redan satt sin prägel på hans fordom så sköna ansigte. I detsamma började dödsfloktornas klagande ljud låta höra sig i St: Clara; och Elise öfverwäldigad af sina känslor, kastade sig snyftande i stolen wid Grefwens säng och utropade med den dystraste förtwiflan: "O Rudolph, detta är då vår Bröllopsång" — — Baron S*** sökte att lugna och trösta den unga Grefwinnan, och hoppets tröstande ängel nedsteg åter i den bedröfwades själ.

Twenne kammarjungfrur woro antagne för den unga Grefwinnans räknung, som i öfrigt war ett mål för den ämmaste tillgifwenhet. Och huru lyflig skulle hon icke känna sig wid denna förändrade belägenhet, om hon icke hwarje ögonblick behöfde frukta att förlora sitt hjertas dyrbaraste föremål.

Grefwens ungdom och starka kroppshyggnad segrade öfwer sjukdomens wälde. En swag rodnad färgade hans kinder och hans ögon lifwades af glädje wid åsynen af sin mor. Sjuk samt röd räckte han Elise sin hand och tryckte hennes till sitt hjerta, då han fick weta allt hwad hon hade gjort för honom under des sjukdom. Ack! jag wet ju förut att Ni är själfwa godheten, sade han, och att kunna likna Er wore redan mycket. Han blef tankfull, men tillade hastigt: Ni Elise skall bli min föresyn, säg, will Ni det. Det djerfwa beslutet är redan fattat. Baron S*** besok afbröt honom, hwilken på det hjertligaste lyckönskade sin wän, som denna gången undandragit sig den dystra dödens wälde.

Långsamt gick Grefwens tillfrisknande. Under denna tid hade han rätt lärt att inse Elises wärde. Hennes ljusa förstånd och älskwärdiga umgängesätt hade gjort, att hennes sällskap nu mera war ett behof för Grefwen. Och när hon någon gång gick ut, betraktade han med långtande blickar den dörr, genom hwilken hon åter skulle inkomma. Han

räckte henne då handen och sade: "O Elise, jag har mycket att anförtro Er — — när jag dertill vinner tillräcklig styrka."

En dag var Grefwen ovanligt rass, då Grefwinnan började: "Du skall du höra mig med lugn Rudolph" — Elise skiftade färg och satte sig darrande på en stol, då Grefwinnan fortfor: "Under det du war som sjukast och fordrade den sorgfälligaste wård, hade jag ingen här jag kunde anförtro denna kära omsorg, som min helsa nekade mig att sjelf utöfwa. Jag utwalde således dertill den äbla Elise, som du så många gånger för mig omtalat; och på det att hon skulle kunna utöfwa dessa pligter emot dig utan verdens sårande omdömen, så har jag, med nödiga förberedelser, låtit henne wigas wid dig, och du ser nu i henne din unga maka." — — — Elise blidkade upp för att kunna läsa i Grefwens ansigte. Han utsträckte begge armarne efter henne: "O min Elise!" utropade han, "war du min lefnads skyddsengel." Modren war djupt rörd, och nu firades för den lyckliga Elise, den verkliga bröllopsfästen.

Grefwen anförtrodde sin Elise sitt hjertas swaghet, äfwen att han ännu intet trodde sig äga styrka att återse henne; att han på maskeraden ursinnigt förföljdt en person med hennes drägt, ända till des att en trollkarl i en spegel wisat honom alla sina äbla släktingar, som drogo sig undan, under det att han söndertrampade sitt stamträd och öfwer sin mors sikkista räckte handen åt den wackra Dalkullan. Allt omtalade han med den största upprigtighet, och äfwen hwad werkan denna syn gjorde på hans sinne. — Hans makas dygder äro nu de band, som dagligen fäster dem mera tillsammans; och Baron S*** är ofta wittne till deras husliga lycka.
